

På slædetur

2	Det sker i Thule	10	Team Igloo
3	Mere end 2 brikker at flytte med	11	Emnedag for eleverne
4-5	Op med håret	12-13	Thule cargo flow at McGuire
6	VE8RCS går QRT	14	Velkommen og farvel
7	Basens bedste barak	15	Festlige lejligheder
8-9	Køb af fly	16	Bagsiden

Det sker i Thule

Af Inge W. Bülck

De første 6 måneder af de næste 10 års kontrakt er passeret, og det er naturligt at kaste et blik tilbage for at vurdere, hvordan det umiddelbart er gået – og der er mange positive ting at pege på:

- Vi har kun modtaget to absolut mindre formelle kundeklager.

- Mange arbejdsopgaver og arbejdsgange er i et godt samarbejde mellem ledere og medarbejdere blevet forenklet og centraliseret, og unødvendige administrative opgaver er blevet elimineret.

- Lotus Notes er rullet ud og har skabt et bedre grundlag for hurtig formidling af informationer.

- Vi er godt på vej til at gøre flere af vores administrative rutiner elektroniske (bl.a. personaleadministrationssystemet), og vi arbejder på højtryk på at indgå aftale om implementering af det nye Axapta-baserede indkøbs-,

lagerstyrings-, flådestyrings- og jobstyringssystem (ERP).

- Og selvom ét arbejdsuheld og ét trafikuheld altid er ét for mange, kan vi med glæde konstatere, at antallet i begge kategorier er faldet sammenholdt med det foregående år.

Det har kun været muligt at nå så langt i løbet af de forholdsvis få måneder, fordi både ledere og medarbejdere har villet det samme og har trukket i samme retning.

Der er dog fortsat masser af potentiale for videre udvikling af arbejdspladsen i de kommende år – både for så vidt angår indførelse af moderne teknologi og for så vidt angår optimering af arbejdsgange. Så det er fortsat en spændende tid, vi går i møde de næste år med mange positive udfordringer til os alle.

Det er endeligt besluttet, at BMEWS Site I-radaren skal opgraderes over

de næste 4 år (2007-2010), og dette vil forventeligt medføre en del ekstra arbejde til GC. Vi skal blandt andet opgradere 4 barakker startende til efteråret, og vi kan således glæde os over, at der igen kommer gang i tildelingen af ekstraarbejder under servicekontrakten.

Foråret er også på anden vis kommet til Thule. Vi har efter en streng vinter oplevet temperaturer omkring frysepunktet i den sidste måneds tid, og snart kan vi lægge det tunge vintertøj og glæde os over mulighederne for at komme ud i den smukke grønlandske natur.

Til slut vil jeg rette en tak til de mange medarbejdere, der deltog i arbejdet omkring gennemførelsen af First Light-festivalen – maden var superb, dekorationerne flotte, underholdningen fin og stemningen helt i top. Der var lagt rigtigt mange kræfter i, men det var det hele værd – tak for indsatsen!

Mere end 2 brikker at flytte med

Af Karen Sørensen

Mere end to brikker at flytte med

Helt nøjagtigt 18.000 brikker – og hvor er de blevet flyttet! De fleste gæster i Community Centret har rundet det pool-bord, der har været dækket af en stor træplade siden efteråret sidste år, og hovedparten har ydet et bidrag i form af at lægge en brik eller to. De fleste af brikkerne er endda blevet lagt rigtigt, og her godt et halvt år efter, at puslespillet blev offentliggjort som en af de største udfordringer, Team Thule har stået over for i nyere tid, mangler kun guldanten. "Kun"...

Verden i fire felter

Mit første møde med det forvoksede puslespil var lige ved at tage intentionen om at deltage i denne fritidssysse fra mig. Umiddelbart så billedet af puslespillet ganske tilforladeligt ud, ja, faktisk ikke helt håbløst på trods af de førnævnte 18.000 brikker. Billedet ville da helt sikker også blive ganske flot, når det først blev samlet – og hvor lang tid kunne det egentlig tage? Vi ville jo være mange om det. Det viste sig imidlertid, at det billede, jeg stod og så på, blot var ét af fire, at den ene pose, der lå fremme med en frygtelig masse brikker i, blot indeholdt en fjerdedel af de brikker, der skulle lægges, og at den træplade, der lå på pool-bordet, ikke blot var rigelig arbejdsplads til dem, der

samlede puslespillet, men hele det areal, som puslespillet ville ende med at fylde.

Hen at hente en kop kaffe til at skylle den information ned med. En fjerdedel, siger I? Javel, ja. Der kan man bare se – og det gjorde jeg så, for hvordan vælger man lige den rigtige brik at begynde med blandt 4.500 af slagsen? Heldigvis var der folk, der førte med et par kopper kaffe eller fire, og som derfor var friske nok til at tage hul på opgaven, og de stod allerede og gjorde ved.

Bare lige én til

Hele forløbet har haft sin hårde kerne af puslere, som bare lige måtte lægge en brik. Og en til. Og nok en. Og så lige den sidste inden den allersidste, inden man gik tilbage til kammeret efter at have lagt den aller aller-sidste brik... Nikotin- og koffeinafhængighed har vist sig at være det rene vand ved siden af behovet for at lægge bare én brik til for de af os, der er blevet bidt af opgaven. Vi har fået ondt i lænden, ømme skuldre, trætte ben, overstrakte knæ og blodskudte øjne. Vi har drukket for meget kaffe og spist for meget kage. Vi har ignoreret pokerturning og bilræs og overlevet country og heavy metal for fuld skrue. Alt samme for at lægge bare én brik til.

Vi har også overhørt udsagn som: "Tror du virkelig, at alle brikkerne stadig er der?", "Der er nok en amerikaner, der har taget en souvenir med hjem" og "Har I tjekket støvsugeren for nylig?", for det ville bare gøre for ondt. Tænk en dag at stå og skulle til at lægge de to sidste brikker, og så mangler den ene... Men selvfølgelig er de der alle sammen. Selvfølgelig.

Det store spørgsmål

Det store spørgsmål er derfor ikke, om alle brikkerne er der. Det store spørgsmål er: Hvad skal der ske, når puslespillet er lagt? Vil det blive limet og hængt op, eller vil det blive skilt ad og gemt væk til en anden god gang? Ingen af dem, jeg har spurgt, har kunnet give et svar. Eller også har de ikke hørt spørgsmålet, fordi de lige skulle lægge en brik til.

Øverste venstre hjørne:

"Novus Totius Terrarum Orbis Geographica" (sandsynligvis af Nicholas Visscher (1618-1679), Amsterdam).

Øverste højre hjørne: "Orbis Terrarum Nova et Accuratissima" (også Nicholas Visscher).

Nederste venstre hjørne: "Orbis Terrarum Nova et Accuratissima" (af Johanne A Loon – ikke andre data).

Nederste højre hjørne: "Americae Sive Nori Orbis Nova" (af Ortelius Abraham; offentliggjort 1570).

Puslespillet i Community Centret er skænket af en anonym giver på basen. Vedkommende vil få indflydelse på, hvad der skal ske med puslespillet, når det er blevet samlet – skal det hænges op, eller skal det skilles ad igen? Spændingen kan imidlertid ikke udløses, før den anonyme giver er kommet tilbage fra ferie...

Puslespillet blev påbegyndt i forbindelse med Thanksgiving 2005; der er ingen deadline på færdiggørelsen, men det forventes snart at være færdigt!

Se www.puzzleweb.dk.

Op med håret

Af Torben Hansen

Allerede i en tidligere udgave af Pituffik News havde vi bragt et billede af drengene fra Pop Fever. Det havde affødt et par interessante bemærkninger fra nogle af de kvindelige ansatte i vores virksomhed. ”De er da pæne, vi må hellere huske at sætte håret op til First Light”, var en af dem – nogenlunde ordret.

Det var nok primært en spøg, men mine sanser var skarpe lige nøjagtig den dag, og jeg opfangede altså også en snert af seriøsitet i denne udtalelse. Det er hårde odds, som vi drenge er oppe imod, men det er vel egentlig i orden og ganske naturligt med forøgede forventninger og østrogental i en sådan situation.

Reaktionen ville nok have været den samme, hvis et pigeband lagde vejen forbi Thule i forbindelse med en First Light. Vi ville dog nok ikke sætte håret op. Men Gitte og Claus, dette er en opfordring til jer. Prøv at se, hvad I kan gøre. Ring til Sugarbabes, skriv til Destinys Child, tag kontakt til Daimi – og gør nu lige et helhjertet forsøg med de to førstnævnte, og glem lige Daimi – jeg har åbenbart allerede været her alt for længe...

Fredagen før festivalen var jeg blevet sat i stævne med drengene fra Pop

Fever, oven i købet på foranledning af en af pigerne – hmmm. Bandet gemte sig på hotellet, men de havde nu ikke behovet at gemme sig, for der mødte mig ikke den horde af hvinende pigebørn udenfor hotellet, som der ellers hører sig til, når en gruppe mandlige stjernefrø burer sig inde for at lade op til et forestående brag af en koncert. Desværre drenge, på Thule har vi ganske enkelt ikke piger nok til at skabe en horde, og dem som vi har, er travlt optaget af arbejdet fredag eftermiddag. I det mindste gav det os ro til at sætte os ned og få en afslappet sludder om

løst og fast.

Pop Fever har 5 år på bagen. Bandet er fra København og består af Kim på Guitar, Sune på bas, Lasse på vokal, Daniel på Keyboard og Jesper på trommer. Der er i øvrigt et internationalt islæt i form af Daniel, som er fra Sverige. De spiller omkring 30-40 jobs om året og er ret efterspurgt. Derfor er de tilmeldt et bookingbureau, hvilket også var indgangsvinklen til at få dem til Thule. Dog var der en personlig anbefaling fra en af Gittes veninder med i spillet. Hun havde hørt dem

til en TV2-fest og tog straks kontakt til First Light-ledelsen, hvorefter en aftale hurtigt kom i stand. Faktisk kører drengene to bands. "Cue Madison" spiller egne kompositioner, og gør det åbenbart indlysende godt. I hvert fald har de for nyligt spillet opvarmning for Gavin de Graw, som er en af tidens helt store navne. Pop Fever optræder udelukkende med cover-versioner af pop- og rockhits, og det er lige nøjagtig det, som en festival på Thule har brug for til at sætte gang i en fest og et dansegulv. Det gjorde drengene fra Pop Fever, og det gjorde de godt. På vegne af Greenland Contractors vil vi gerne viderebringe en tak for jeres store bidrag til Festivalen og for indsatsen i Klubben om fredagen, hvor festen blomstrede akut. Og mange tak til Air Greenland, som sponsorerede bandets besøg på basen.

Nu sad jeg så med dem, to dage efter ankomsten til Thule. De var meget overvældede over de mange indtryk. Som alle andre, der ankommer til basen for første gang, kunne de konstatere, at stedet så anderledes ud, end de på forhånd havde forestillet sig. De var faktisk lidt mundlamme, men det hænger måske sammen med, at Thule tog dem til sig med det samme. I hvert fald endte de allerede torsdag til en af de berygtede efterfester. Der var ros til den modtagelse og behandling, som de havde fået. Der var komplimenter til maden i Dining Hall. Til gengæld var der en udpræget bekymring omkring manglen på søde piger – og så er vi tilbage, hvor vi startede. Jeg måtte indrømme overfor dem, at Thule stadig er en mandsdomineret verden, men forsikrede dem dog om, at der så sandelig var en hel del søde piger på basen. Det viste sig, at tre af bandets medlemmer stadig levede som frie fugle, og med den viden i baghovedet tog jeg pænt afsked, hastede tilbage til mit kontor, mens jeg overvejede, hvordan jeg skulle

viderebringe denne information til nogle af pigerne. Skulle jeg afvente og se, hvem der havde sat håret op på dagen, eller skulle jeg være mere proaktiv på en diskret måde? Jeg konstaterede for mig selv, at hår nu ikke engang er lige langt hos alle, så jeg valgte den sidste løsning.

Jeg besluttede mig for at sende en mail til et udvalg af søde piger, hvori jeg kort beskrev, at nogle af bandets medlemmer med relativt stor sandsynlighed ville være opmærksomme på lækre piger under festivalen – alt anonymt og diskret, viden som man kunne vælge at udnytte eller afskrive. Syv piger blev udvalgt, men det kunne sagtens have været flere, men det turde jeg ikke helt af frygt for eventuelle negative reaktioner. Jeg følte, at jeg havde gjort min journalistiske pligt overfor jer, læserne, det omkringliggende samfund, og kunne læne mig tilbage tilfreds og forventningsfuld. Hvem havde sat håret op om lørdagen? Lørdag aften kunne jeg så konstatere, at jeg havde været håbløst naiv. Der var vist ingen, som havde sat håret op, i hvert fald ikke helhjertet. Til gengæld delte jeg bord med over halvdelen af de piger, som havde

modtaget min mail, og bandet placerede sig ved bordet ved siden af, så håbet levede da i det mindste endnu. Giftekniven i mig fik atter blod på tanden. Vi rejste os jævnligt og skålede med bandet, og håbet forblev intakt. Så gik bandet på og fyrede første sæt af, og gulvet foran scenen fyldtes med glade dansemus. I hangaren fyrede varmeanlæggene alt, hvad de kunne, men alligevel var det ret køligt at sidde bænket ved langbordene, for med minus 30 grader udenfor var det svært at opnå en behagelig temperatur. Det hår, som nu engang måtte være sat op, røg derfor nok ned for at varme ørerne. Godt humør, lidt rødvin og aktivitet på dansegulvet hjalp dog en del på det.

Mellem første og andet sæt, skålede vi atter med bandet. Jeg havde egentlig opgivet min mission, lige indtil et par af pigerne spurgte mig om, hvem af bandets medlemmer, der var frie fugle. Det var nok mere af nysgerrighed end af interesse, tror jeg, men jeg delte alligevel min viden med pigerne. Samtidig sørgede jeg for at lade lidt information sive til bandet. De blev således bevidste om,

(fortsættes på side 14)

VE8RCS går QRT

Af Per Møller Jensen

Sjov overskrift ikke? Er man radioamatør, giver overskriften sikkert mening, da VE8RCS (Viktor Ekko 8 Royal Canadian Signal) er et radioamatør kaldesignal, og QRT er et element fra Q-koden, som bruges af radioamatører. Overskriften kan også formuleres, som at amatørstationen VE8RCS stopper med at sende. Og det gjorde den 15. maj 1997.

Stationen VE8RCS var placeret på CFS (Canadian Forces Station) Alert, Ellesmere Island, Canada.

Her er en lille artikel, som jeg skrev til det danske radioamatørblad "OZ" i juli 1997:

VE8RCS går QRT

VE8RCS en canadisk amatørstation placeret på Station Alert i North West Territory af Canada. Klubben, der hedder Polar Amateur Radio Club, er placeret på 82.30 N bredde, kun 817 km fra den geografiske nordpol, og 62.21 W længde grad og er dermed den nordligste radioamatørklub i verden. Den blev oprettet i 1958 på Station Alert, hvor den fik sit eget lokale.

VE8RCS, der også hedder CFARS: Canadian Force Amateur Radio Station, blev bl.a. brugt til moral-calls, ligesom MARS Military Amateur Radio Station gør det i USA. Ifølge klubformanden har et sted mellem 500 og 600 canadiske amatører benyttet stationen, og ifølge deres QSL-kortbank (en slags postkort, som

radioamatører sender til hinanden for at bekræfte en kontakt) har ca. 50 "OZ" (danske) amatører haft kontakt med VE8RCS, og vi kunne tilmed finde ét grønlandsk QSL-kort fra 1986, nemlig OX3OX Ole Andersen fra Sisimiut. Formålet med Alert er at have en vejrstation, arktisk kommunikation samt at være til stede for at kunne hævde, at denne del af verden er canadisk, ligesom Danmark gør med Siriuspatruljen. Det er alle militærfolk, der bor på Alert. VE8 Royal Canadian Signal har IOTA-nummer (et nummer som radioamatører giver en ø) NA008. Jeg havde stor fornøjelse af at køre 4 SSB-kontakter (Single Side Band) 20m fra deres klubstation, nemlig:

WA2GGI (USA), VE7IED (Canada), KB0BRS (USA), VE6QX (Canada)

VE8RCS har i sin aktive periode fået samlet omkring 20 diplomer. To gange om året har vi BOXTOP her

på Thule Air Base. Der bliver fløjet forsyninger fra Thule til Alert, da der ikke er isfrit helt oppe ved Alert. Der bliver så afholdt BOXTOP Olympics, en sportsduel mellem Thule og Alert. Én dag i Thule og én dag på Alert, hvor vi flyver med Canadian Air Force C-130 Hercules fly.

Efter konkurrencerne var jeg så heldig at møde Steve Brunette, der er formand for radioamatørklubben. Han fortalte, at man er ved at automatisere stationen, hvorfor der sker stor reduktion af personalet deroppe.

Alert blev grundlagt i starten af 50'erne som en vejrstation, der var en del af Joint Artic Weather Station System. I 1958 blev Alert en canadisk militærstation.

Alert blev opkaldt efter HMS Alert,

(fortsættes på næste side)

Basens bedste barak

Af Karina Pedersen

Denne gang er der ikke nogen, der har meldt sig som basens bedste barak, så jeg har simpelthen valgt at præsentere min egen barak af den simple grund, at den er meget anderledes end de to foregående barakker.

Vi er alle forskellige her på basen, derfor vil det være meget individuelt, hvad vi anser for en god barak. Da vi er forskellige, må der være mange barakker derude, som kan være kandidat til titlen basens bedste barak, så send dit bud til ikk@gc.gl.

256

Generelt er 256 en meget stille og rolig barak med gode forhold. Vi har kun 9 værelser i barakken, som bebos af en blanding af unge og lidt ældre, grønlandere og danskere, og

så er vi en af de få barakker på basen, hvor der bor flere kvinder end mænd (det må vist være op til læseren at vurdere, om det vægter til den positive eller negative side). På denne baggrund kan disse gode sider fremhæves:

- man behøver ikke blive set med morgenhår, da badeværelset kun deles med naboen – der er dog en vis risiko for at løbe ind i naboen u naturel.

- Lena, vores madmor, laver jævnligt en god middag med smilende og dejlige gæster som tilhører – ofte det bedste, det grønlandske køkken kan byde på.

- Ingen bar – det er altså ikke her, der

festes hver weekend

- Der er ikke den store udskiftning af beboere, hvilket gør forholdene mere stabile end andre steder.

Barak 256 er altså et eksempel på, hvor forskellige vore barakker er, og at der er forskellige vurderinger af, hvordan man bor bedst, så kom nu på banen og nominer jeres barak til basens bedste.

Da redaktionen hovedsageligt består af festaber, kan vi ikke med god samvittighed give barak #256 mere end en enkelt stjerne.

(Fortsat fra forrige side)

som overvintrede ved Cape Sheridan 9,7 km øst for den nuværende station i 1875-1876. Skibet var under kommando af Sir George Nares, hvis ekspedition var den første, der ankom til Ellesmere Island. Området har været "stepping stone" for de fleste,

der har forsøgt at nå Nordpolen. Der er kun 2 skibe, der har nået Alert. The U.S. Coast Guards isbryder "Staten Island" i 1943 og "CCGS St. Laurent" i august 1971.

Jeg kunne godt have brugt et par ekstra timer deroppe, men det ville skæbnen ikke. Til efteråret tager vi

igen til Alert for at hygge os med sportskonkurrencer, men det bliver ikke helt det samme uden et par kontakter som OX3DU-VE8RCS!

(På billedet ses Per Møller Jensen som han så ud for 10 år siden samt daværende formand Steve Brunnette)

Køb af fly i Thule

Af Sven Bohl, daværende formand for Thule Flyveklub

Den 19. marts 1980 rejste Erik Arnholz og jeg til USA for at købe et nyt fly til Thule Aero Club. Vi havde snakket om at købe nyt fly i længere tid.

Efter en ferie i Danmark blev jeg kontaktet af Andrew Kofoed på vej til Thule, og han nævnte overfor mig (Sven Bohl, formand), at vi skulle se at få et nyere fly; området omkring Thule er jo ikke just til ældre fly.

Vi fløj med en US Air Force C-141 til McGuire AFB i New Jersey og kørte derfra med taxi til Philadelphia, hvor vi indlogerede os på Holiday Inn.

En pudsig hændelse skete på McGuire AFB. Der holdt mange C-141 fly, og Erik kunne ikke modstå fristelsen til at tage billeder (smalfilm). Senere blev bussen stoppet på vej fra flyet til terminalen af Airport-politiet, og Erik måtte pænt ud og bevise, at han ikke var spion. Da

han viste dem sit mealcard, blev han frigivet.

Dagen efter ankomst til Philadelphia kom en af Eriks venner, som havde eget fly og fløj os til Manassa, VA. Der så vi på det fly, som vi senere købte, men vi skulle se andre fly, og derfor fløj vi til Richmond, VA, hvor vi også så på fly. Vi fløj så hjem igen til Philadelphia, der skulle jo snakkes og forhandles. Dagen efter blæste der en strid vind, så vi blev enige om at blive hjemme.

Vi fløj dagen efter til Manassa og købte det fly, vi først havde set på (en Cessna-172); det havde kun 296 timer på loggen og var i fin stand, fuldt IFR-instrumenteret. Eriks ven og min veninde, som var kommet herop fra Florida, fløj tilbage til Philadelphia, mens Erik og jeg blev i Manassa (det var der, det store slag stod mellem Nord- og Sydstaternes),

som ligger lige syd for Washington DC.

Vi fik handelen på plads. Vi gav \$26.600,00 for flyet (kursen var ca. DKK6,00) - en god handel.

Så mange penge havde vi dog ikke med os, men Handelsbanken havde lovet os et lån.

DAC, som vi arbejdede for, havde et datterselskab i Rochester lige uden for N.Y. Der talte

jeg med direktør Nielsen. Min tanke var, at han kunne udstede en check og så senere få pengene fra Handelsbanken. Mens vi snakkede, foreslog han, at vi skulle få direktør Bendt Hansen

på linien også, så vi holdt telefonmøde. Jeg var meget forbavset, det havde jeg aldrig prøvet før.

Husk på, at det her var i 1980. Vi aftalte, hvordan pengene skulle jongleres rundt, og vi fik betalt.

Inden vi godkendte flyet, skulle vi selvfølgelig prøve det, og det foregik med mig ved roret. Vi fløj en times tid og lavede bl.a. en "Touch and Go" (berøringslanding) på Dulles International.

Den 25. marts fløj vi fra Manassa i vort ny erhvervede fly - det var en lettelse. Det er ikke bare sådan at købe et fly - der er også forsikring, indregistrering, betaling m.v. Flyet var indtil Thule amerikansk indregistreret som N7334E.

Vi nåede Allentown i skumringen. Vi var tæt på at lande i Bethlehem; de to flyvepladser ligger meget tæt på hinanden, men vi overnattede i Allentown.

Fra Allentown var det så meningen, at vi skulle til Norwood (Boston),

Cessna 172 OY-AJY

men der var meget tåget i området, så vi besluttede at lande på Bradley International. Inden tågen lettede i Boston-området var der tid til kop kaffe og et stykke wienerbrød (Danish pastry). Det havde nu ikke ret meget at gøre med, hvad vi forstår ved et stykke dansk wienerbrød.

Hen på eftermiddagen kunne vi så tage af sted mod Norwood. Her fik vi installeret en færgetank (ekstra tank), så vi havde en flyvetid på ca. 10 timer. Det var jo betryggende at have godt med brændstof til turen gennem Canada.

Vi var i Norwood nogle dage, før færgetanken var færdiginstalleret. Vi havde lejet en bil og brugte dagene til at køre rundt. Vi besøgte bl.a. en familie, hvor faren havde været på Thule. Der fik vi en god middag og en snaps.

Færgeflyvningsgodkendelsen skulle udstedes af FAA (Det Amerikanske Luftfartsvæsen). En godkendelse til færgeflyvning giver tilladelse til 10% overvægt. Vi var klar til inspektion en lørdag eftermiddag kl. 14, men skrankepaver findes også i USA. Inspektøren så blot på sit ur og bad os i stedet om at komme igen mandag morgen kl. 08.00. Vi mødte op mandag morgen som aftalt, men han bad os komme igen til middag, da de havde et møde. Endelig blev flyet godkendt, og vi kunne komme af sted.

Vi landede i Montreal om aftenen, og det var et fantastisk syn med alle de lys og Sgt. Laurence River. Vi overnattede i Montreal for dagen efter at flyve til Seven Island. Da vi kom til Montreal, blev flyet parkeret lige udenfor døren til et mindre lokale. Vagthavende bad os derfor om at parkere et andet sted, jeg spurgte Erik, om han ville flytte flyet, og da var der pludselig en, der sagde: "Godaften". Det viste sig at

være en dansk jetpilot, som nu fløj for Canada Air.

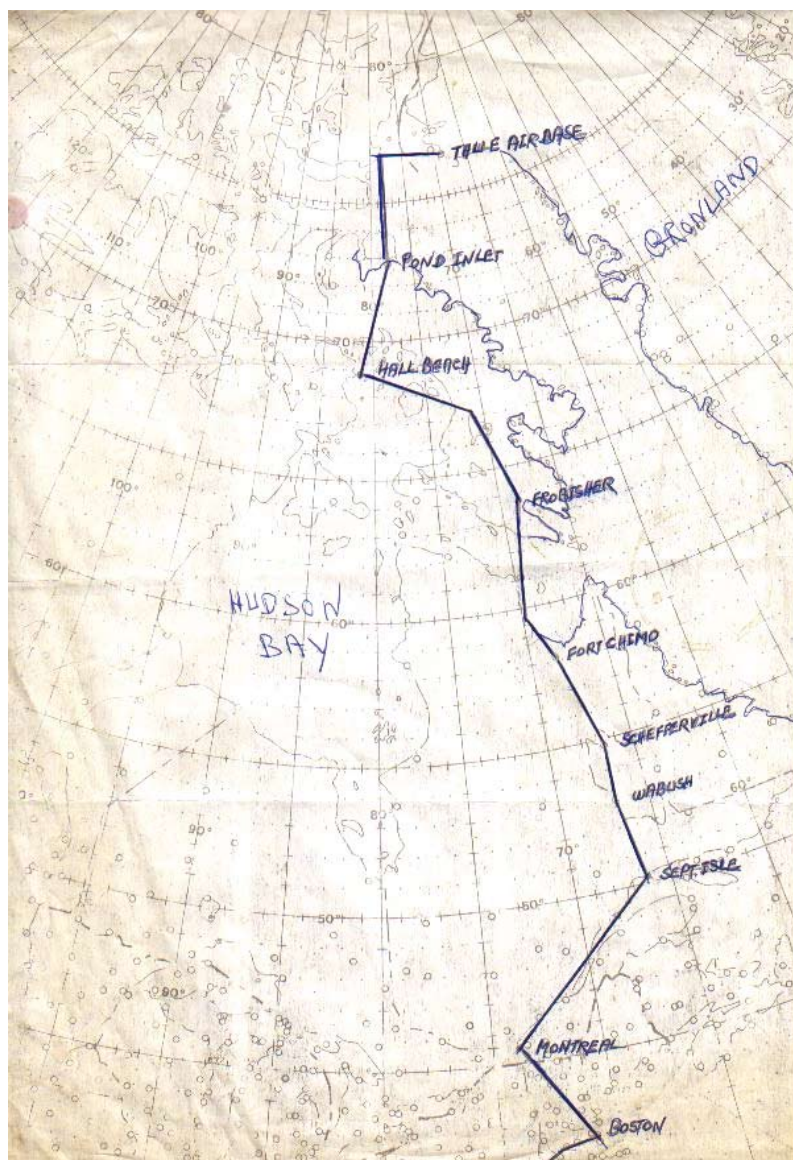
I Seven Island overnattede vi og testede vores HF-radio med en interimistisk antenne. Det virkede ikke for godt, så senere fik vi i Frobisher Bay installeret antennen, så vi kunne bruge radioen.

I Seven Island fik vi fyldt benzin på færgetanken; 60 gallon (imperial gallon) inden turen gik nordpå. Vi havde kun fløjet en times tid, da vi

røg ind i snevejr og derfor var nødt til at lande i Wabush. Det var en landing, som jeg ikke vil prale af. Vægten havde jeg regnet forkert - imperial gallon vejer ca. 10% mere end US gallon.

Dagen efter gik turen videre nordpå, vi var i Fort Chimo, hvor vi fik mere benzin og lidt at spise. Samme dag fløj vi til Frobisher Bay.

(Fortsættes på side 13)

Team Igloo

Af Malene Lynge

Jeg var lige returneret fra ferie, da bomben blev smidt: vi skulle bruge en hel dag på team building! Det kunne jeg ikke helt forstå, for vi er jo et super-godt team i vores afdeling: Ø&R, men ok, hvis der skal klippes jule-klip eller synges sange er jeg selvfølgelig frisk!

Ingen nåde

Der var ingen nåde. Vi kunne ikke få at vide, hvad vi skulle lave – ikke før på selve dagen, fredag den 17. marts, omtrent 45 minutter før projektet skulle gå i gang, faldt beskeden: vi skulle bygge en iglo på 5½ time mens vores Supervisor, Anders, så på og i øvrigt ikke måtte sige en lyd – tak for det, Anders!

I første omgang skulle man mene, at vi ville være godt stillet i kraft af, at der var to grønlandere i afdelingen. Men når den ene (undertegnede) kun er det en 16.-del og den anden er opvokset i Danmark og ingen andre i afdelingen i øvrigt nogensinde havde set en iglo i virkeligheden (bortset fra Anders, men han måtte jo ikke sige noget – tak igen, Anders!), var der ikke meget andet at stille op end at gå i gang og prøve at få det bedste ud af det. Og når vi nu selv skal sige det, blev den bare flot – omstændighederne taget i betragtning!

Tårnet

Aktionen startede klokken 08.45. Vi

skulle bruge: uldne underbusker, en sav, en spade og en spand med vand... Og tjaa, et sted vi kunne bygge iglo'en. Vi styrtede ud på Pituffik'en for at nå hjem og få noget varmt tøj på. Det var ikke før vi stod derude (#123, ved taxa-holdepladsen) at det gik op for os, at vores nye kollega, John Hansen, ikke ejede et par overtrækkere. Lykkeligvis kom Base Supply os til undsætning.

Det var heller ikke før tiden var ved at være knap, at vi opdagede, at vi i stedet for at bygge en iglo, var ved at bygge et tårn!

Der var mange diskussioner frem og tilbage om, hvordan den skulle kringles. På et tidspunkt snakkede vi om, at tilkalde planning, P&G og OSH for assistance – det havde nu ellers været et smukt tvær-organisatorisk samarbejde, men vi fandt et udmærket kompromis (synes vi selv). Taget på iglo'en så godt nok lidt sjovt ud – vurderet ud fra reaktionerne fra de "turister", der kom forbi for at se hvad vi lavede – de morede sig da i hvert fald kosteligt.

Planlægning, planlægning, planlægning

Det skulle ikke være slid og slæb det hele, så der blev også tid til at spise frokost, drikke varm kakao og ryge en smøg i ny og næ. Selvom der var koldt (Chill: -39), så holdt vi varmen, for det var lige så sveden den drev af os og om ikke andet, så skinnede solen på os hele dagen. Vi nåede at bygge vores iglo færdig til tiden og ved evalueringen efterfølgende blev vi da også enige om, at planlægningen af byggeriet kunne have været bedre, men vi havde haft en pragtfuld dag sammen, fået masser af frisk luft og sol i hovedet. Vi havde samarbejdet på en måde vi ikke havde prøvet før, og efter min mening, er det en perfekt måde at få rystet nye og gamle kollegaer sammen. Jeg kan kun opfordre andre afdelinger til at gøre det samme: hop ud i det gode vejr og prøv noget I aldrig har prøvet før – det skærper sanserne og om ikke andet kan man da få sig et billigt grin! Det kunne også være sjovt at se afdelinger konkurrere med hinanden om at bygge den bedste iglo?

Emnedag for eleverne

Af Maline Petersen og Hans Rasmussen

Fortsat...

Efter en kort pause fortsatte vi mod Gym. For nogle var det ikke så spændende at skulle til Gym. Trods det havde alle taget træningstøj med. Vi blev godt modtaget af personalet, som straks samlede os på det store gulv. Vi skulle nemlig spille volleyball bare lige for at varme op. Der var en god stemning. Derefter tog vi op til maskinerne, hvor mange kunne godt tænke sig at få vist, hvordan man skal bruge maskinerne. Alle fulgte godt med i forevisningen. Derefter var der spinding, som skulle vare ca. 45 min. Alle på nær 2 var med; de ville hellere arbejde med maskiner. Jeg må nok sige, at det har været en meget vellykket tur til Gym. Alle havde fået røde kinder, også dem der ikke havde lyst til at deltage.

Så var der fællesspisning i Barak 206. Dagen før havde nogle elever gjort bordene klar, så vi bare skulle dække bord. Og imens stegte Inooraq bøfferne til os. Vi havde bestilt flødekartofler, salat og flûtes hos DDF. Så det var bare at sætte sig ned. Som overraskelse havde Inooraq og Asii lavet dessert til os, og det var 2 forskellige slags hjemmelavet is - uhm. Så det var en vellykket middag og en dag med masser af oplevelser.

Elev statistik

Der er på nuværende tidspunkt i alt 20 lærlinge på TAB.

Vi har sagt farvel til 2 elever, der af personlige årsager måtte ophæve deres praktik på TAB:
Pauline Nielsen, TNI-lærling
Jan Cortsen, Terminalarbejderlærling

Og siger velkommen til 2 nye lærlinge:

Beathe Løvstrøm,
Køkkenassistentlærling

Kristian Jeremiassen,
Automekanikerlærling

Lidt om tømrerlærling Storm Motzfeldt, der bliver udlært i sept. i år. Storm har på eget initiativ ytret ønske om en opgave/udfordring for ham. I december kontaktede vi brancheskolen og anmodede om nogle opgaver, desværre uden held. Derfor har vi snakket med Hans Rasmussen om, han kunne lave nogle opgaver til Storm. Det lykkedes i januar. Storm lyste op og gik koncentreret i gang med opgaven. Jeg har fulgt med i løsningen af hans opgave, og det har været skønt at se, hvor meget han gik op i sit arbejde. For hver detalje, han løste, ringede han og inviterede mig til at komme og se på det.

Storm fik til opgave/ansvar at sætte en anden tømrerlærling, Barnabas, der er førsteårselev, til at lave det samme, som Storm selv laver. Og at følge dem har været ren fornøjelse. Det har været lærerigt for Storm at give fra sig og for Barnabas at lære så meget som nybegynder.

Af Hans Rasmussen

I forbindelse med at det blev besluttet at give vore to tømrerlærlinge en opgave, der kunne give dem lidt større udfordringer end vore almindelige vedligeholdelsesopgaver, fik de opgaven at bygge et lille hus beregnet til varmestue ved skøjtesøen.

Huset bliver 4 gange 4 meter i grundplan og varierende fra 1,5 til 3,5 meter i højden, hvor taget er udformet som en dobbeltkrum flade, og vi er startet med at lave en model i forholdet 1 til 5.

Det endelige hus er blevet lavet som elementer hen over vinteren og bliver så monteret til sommer.

Selve konstruktionen er en HP-skål, der udmærker sig ved en simpel opbygning, samtidig med at den har et, efter sigende, smukt udseende. Den er enkel at beregne og bygge, samtidig med at den ved store konstruktioner er meget materialebesparende, hvad enten den er lavet af beton eller som her af træ.

Lærlingene mener, at det vil blive verdens nordligst beliggende af sin art. Så det skal jo nok passe. Sideløbende med opbygningen er det meningen, at de to lærlinge skal lære at beregne bæreevnen i en sådan konstruktion samt det matematiske grundlag herfor. Spørgelysten er stor, og jeg har af og til måttet udsætte svaret til næste dag for lige selv at gå hjem og læse på lektien for ikke at falde helt igennem.

Under opbygningen af modellen har forbipasserende ikke holdt sig tilbage med diverse kommentarer spændende fra: 'sindsygt', 'coo'l', 'er fantasien løbet af med jer?' til 'sådan en vil jeg også ha' og meget mere. Med hensyn til forskellige tømrefaglige spørgsmål har Niels og Casper stået til rådighed; men det er for 90% vedkommende lærlingene selv, der har stået for arbejdet, og de er ikke blevet gråhårede endnu.

Thule cargo flow at McGuire

By Suzy West

(1) A cargo delivery truck arrives at the McGuire Cargo Terminal and backs up to the unloading bay with cargo destined for Thule AB.

(2) The delivery truck is unloaded by Transportation Management Office personnel and then a cargo handler in the terminal comes over to the receiving area to sign for the cargo.

(3) The cargo handler then brings the cargo to the in-check and cargo preparation area to check for the proper information on the box. Each box needs a TCN (Transportation Control Number), TAC (Transportation Accounting Code), Project Code, and transportation priority for it to move on to Thule AB.

(4) If the box is missing any of the needed information it is placed in Bay 96, the Frustrated Air Outbound cargo holding area. The US Logistics office checks the frustrated cargo area daily and processes any frustrated cargo by inspecting the box and paperwork to determine for whom the box is intended and then assigns the missing information needed to move the box on to Thule.

(5) If any of the contents of the box are dangerous goods the box is then moved to the dangerous cargo holding area. The US Logistics Office then inspects the dangerous goods and prepares it for airlift by drafting the dangerous goods documentation paperwork, packaging and labeling that is needed for the cargo to be airlifted.

(6) Once the box has a TCN, TAC, Project Code, priority, and is entered in the GATES military cargo monitoring system a label is produced and affixed to the box. At that time it is placed in the cargo ready to be palletized area.

(7) After the pallet has been built and a pallet identification number assigned the pallet is moved out to the pallet holding area where it awaits airlift. The pallet holding area is inspected daily by the US Logistics office to assure the status of all cargo awaiting airlift. The pallet is moved on rollers directly out to the flight line where it is transported by a K Loader to the aircraft. It is loaded onto the aircraft and continues its journey to Thule AB.

(fortsat fra side 9)

Efter syv timer i luften den dag, havde vi glædet os til en god middag og et glas rødvin, men ak - det var Langfredag, og der var ikke noget at få, så vi måtte nøjes med en sandwich.

Men vi fik installeret antenne og isoleret olieafløbet. En mekaniker gav os den idé, at vi skulle se at få olieafløbet isoleret, og det gjorde jeg så. Vi endte med at være i Frobisher Bay i fem dage på grund af snestorm.

Vor plan var at flyve via Hall Beach til Resolute Bay, det er ikke alle steder oppe nordpå, de har den benzin, vi skulle bruge. En aften, da vi sad og spiste, hørte jeg tilfældigt, at der sad en mand fra Pond Inlet ved bordet ved siden af.

Det viste sig, at han var politimand, og at han skulle følge en kriminel sydpå. Han gav os telefonnummeret til politiet i Pond Inlet, og han mente, at vi kunne få benzin der. Jeg ringede så til politiet i Pond Inlet, og en flink politimand spurgte, hvor meget vi benzin skulle bruge (han skulle først ud at grave tromlerne frem). I publikationerne om lufthavnen stod der nemlig ikke noget om, at de havde benzin.

Fra Frobisher Bay gik turen igen nordpå, og efter seks timers flyvning kom vi til Hall Beach.

Vi fik benzin, og det var skidekoldt, men de var ikke særlig gæstfrie, så vi blev enige om at fortsætte; der ville vi ikke blive. Efter endnu 2½ time landede vi i Pond Inlet, sigtbarheden var ikke ret god, da luften var fyldt

med iskrystaller, men vi fandt da pladsen.

I Pond Inlet blev vi godt modtaget, politimanden kom med en tromle benzin og tog imod os. Vi fyldte flyet op. Mens jeg stod og pumpede, spurgte jeg, hvad det kostede, og han sagde det koster ingenting, og så kan det nok være, at jeg pumpede.

Vi overnattede der, og det var dyrt, fuld forplejning kostede 51 dollars, men da vi kom sent om aftenen, var der kun budding tilbage fra aftensmaden, vi var jo sultne efter den lange dag, så der gled nogle portioner budding ned. Morgenen efter kom politimanden med en presenning og en Herman Nielson-heater, flyet skulle varmes godt op. Vi fik ikke sagt nok tak til politimanden for hans imødekommenhed og hjælp, men vi skulle jo planlægge næste strækning, som gik til Thule Air Base.

Jeg planlagde 5 timer til Thule, men isen var længere sydpå, end jeg havde troet, (åbent vand er ikke sagen), men det tog kun fire timer at nå Thule, hvor velkomstkomitéen stod klar med champagne. Base Commander'en var der også og lykønskede os med turen (Welldone!).

Nu var N7334E på Thule, men den skulle jo omregistreres. Den kom til at hedde OY-AJY.

Allerede den 30. april fløj jeg OY-AJY over Canada i ca. 9000 fod, VOR og VHF rækker jo kun sigtlinie (line of sight). Turen var på 5554 km.

(fortsat fra side 5)

at der sad nogle singlepiger ved vores bord. Af respekt for pigerne undlod jeg at udpege dem. Nu havde jeg vist gjort nok, måske endda rigeligt, tænkte jeg, mens bandet gik på og fyrede endnu et forrygende sæt af.

Thorbjørn var på samme tid målrettet optaget af at få en af solballonerne bragt ned på jorden, akkurat ligesom han gjorde med måneballonerne

under den seneste First Night festival. Belært af netop dette havde Claus og Gitte valgt at hæve ballonerne denne gang, men havde altså endnu engang undervurderet den gæve Thorbjørn. Som den første fik han nemlig en ballon til jorden. Jeg er spændt på, hvad Claus og Gitte vælger at gøre næste gang, men jeg vil nok satse mine penge på Thorbjørn. Det er nemlig blevet en mission for ham, og så er han en svær mand at have med at gøre.

Min egen mission blev en fiasko. Kontakten mellem piger og band udeblev, nok mest på grund af min forsigtighed af frygt for at blive slagtet. Jeg må nok indrømme, at et karriereskifte ikke lige er forestående, og det er nok også godt nok. Men piger, jeg vil dog indtrængende bede jer om at have min indsats i erindring, når kontrakten er skrevet med Sugarbabes eller Destinys Child...

Velkommen og farvel

Vi har sagt farvel til:

29. marts 2006

Romane Suraphut, Cook/Kitchenhelper
Kim Davidsen, Mechanic
Sonny Jacobsen, Nurse Anesthesia
Johnny Nehm, Chief of Kitchen

11. april 2006

Gurli Støttrup, Janitor/KP
Helge Randsbæk, Purchase Specialist

19. april 2006

Søren L. Jensen, Hazmat Specialist
Anders S. Brink, Plumber
Linda Elnegaard, Nurse
Jan Kastrup Nielsen, Freight Handling Specialist
Michael Kannegaard Jensen, Heavy Equipment Operator
Malene Lyng, Admin. Specialist
Karina Pedersen, QA Coordinator
Jesper Abildtrup, Fysioterapeut

Vi siger velkommen til:

29. marts 2006

Beathe Inger Karen Løvstrøm, Trainee
Kristian Rasmus Jerimiassen, Trainee

10. april 2006

Niels Dalsgaard Jensen, Mechanic
Martin Hjorth Nielsen, Fysioterapeut
Pia Vivika Andersen, Nurse Anaesthesia

19. april 2006

Emil Normann Rasmussen, Electrician
Mie Baungaard Thomsen, Fysioterapeut
Jens Mathiesen, Hazardous Material Spec.
Marner Karlo Haraldsen, Mechanic
Stig Henssel Knudsen, QA Controller
Flemming Büchert, Fire Fighter
Søren Martin Sørensen, Project Coordinator
Michael Ruiberriz, Supervisor
Kim Kjelstrup Jensen, ATCALS Maintenance

Festlige lejligheder

Udlært som bager...

Af Maline Petersen

Den 1. marts 2006 blev Jensine Nuka Vinther udlært som bager hos Greenland Contractors på Thule Air Base og fredag den 7. april blev der holdt reception. Jensine kommer fra Qaqortoq. Citat fra talen: Hvorfor blev du bager? Bror, far, svoger og fætter er bager, så måske er det kommet ind med modermælken. På billedet overrækker Chief of Services hos Greenland Contractors, Bo Jacobsen, diplomet til Jensine.

Jubilæumsfest i Iglo Inn

Torsdag den 16. marts blev der afholdt jubilæumsfest i Iglo Inn for 11 jubilarer, som havde inviteret venner og familiemedlemmer med til festen.

Desuden deltog medarbejderens nærmeste arbejdsleder samt afdelingens manager. Hver enkelt medarbejder blev kaldt frem for at modtage en jubilæumsgave, der blev overrakt af nærmeste arbejdsleder, som også knyttede en personlig kommentar til lykønskningen, nogle

mere personlige end andre.

Efter uddeling af jubilæumsgaverne blev der serveret lidt godt til ganen og til maven.

Pituffik News ønsker jubilarerne et stort tillykke.

5 års jubilarer (1500 dage)

Jens Thomsen
Uno H. Pedersen
Jan Faurschou
Hans-Aage Lund
Jesper S. Eriksen
Jan Pedersen
Anna Lise Lønstrup
Pavia Mørch
Richard T. Cox

10 års jubilarer (3000 dage)

Niels Johansen
Per H. Thomsen

På den sikre side

Af Margit Anker Hansen

Indkøb af maskiner, køretøj, inventar m.v.

I flere bekendtgørelser står det nævnt, at arbejdsmiljøorganisationen skal inddrages i planlægning, FØR beslutninger tages af ledelsen.

Det betyder blandt andet, at når en virksomhed vil købe nyt inventar, nye maskiner, køretøj og/eller tekniske hjælpemidler i øvrigt, skal de berørte arbejdsmiljøgrupper ind på et tidligt tidspunkt for at vurdere arbejdsmiljøforhold.

Denne regel er ikke vedtaget af ministeren for at genere ledere, indkøbere eller virksomheder. Årsagen er ganske enkelt, at det gælder om at få alle aspekter undersøgt. Som leder, indkøber eller anden faglig person, vil man måske umiddelbart lægge mest vægt på pris, anvendelighed, leverancesikkerhed, tidligere erfaringer med firma/sælger. Men ved stort set alle indkøb, får handlen arbejdsmiljøkonsekvenser – positive som negative. Arbejdsmiljørepræsentanten i samarbejde med arbejdslederrepræsentanten skal have øje for arbejdsmiljøforholdene. Arbejdsmiljøgruppen skal ikke kunne svare på alt. Gruppen skal gøre brug af alle de praktiske erfaringer, som de ofte har fra nuværende og tidligere arbejdspladser. Gruppen skal være god til at stille nysgerrige spørgsmål og få ordentlige svar på disse.

Vi kender alle til indkøb, der faldt mindre heldige ud, fordi man ikke tænkte på arbejdsmiljøet og glemte at spørge de personer, der senere skulle arbejde med maskinen, køre gummigeden eller bruge kontorstolen.

Ved indkøb af maskiner og lignende er der ofte tale om betydelige investeringer. Derfor er der al mulig grund til at forberede sig grundigt, så det rigtige udstyr bliver købt ind. Sker det ikke, skal firmaet måske efterfølgende foretage dyre lappeløsninger, risikere forringet effektivitet eller kvalitet af arbejdet, trækkes med utilfredse medarbejdere eller, som jeg oplevede for nogle år tilbage, at arbejdstilsynet forbød brug af en nyindkøbt maskine, før den blev væsentligt ombygget. Det blev en ekstra millionudgift for det pågældende firma!

Afhængig af, hvad der skal købes ind, skal man blandt andet have svar på:

Hvor meget støjer maskinen? Giver maskinen vibrationer? Hvordan er de ergonomiske faktorer? Kræver maskinen speciel udsugning? Hvor skal den stå? Er der plads til råvarer, oplag og færdigvarer? Er der plads omkring maskinen til reparatører og rengøringspersonale? Skal gulvbelægningen være af en særlig type? Hvilke kemikalier skal maskinen bruge? Hvordan sidder betjeningshåndtag? Hvordan sidder de ruder, der skal aflæses? Skal der være særlig belysning? Er der en dansk brugsanvisning? Opfylder maskinen arbejdsmiljøkravene? (Det er stort set lovligt at sælge hvad som helst til firmaer – det er bare ikke lovligt for virksomhederne at bruge hvad som helst).

Ingen køber bevidst noget forkert ind. Men vi kan blive bedre til at bruge alle de gode erfaringer, der er i virksomheden. Nu skal arbejdsmiljøorganisationen på banen, være synlig og selv være udfarende, når der skal købes nye ting ind. Det gælder i øvrigt også for kemiske produkter – men det er en anden historie, vi kan vende tilbage til.

Redaktion:	Malene Lyng Karina Pedersen Torben Hansen
Udgiver:	Greenland Contractors DK - 3970 Pittufik
Ansvarshavende:	Inge W. Bülc
Redaktør:	Louise Kümmel
Tryk:	Nofoprint A/S